

УЛИЦАТА

Гърми тя с тресъците непрестанни
и с грижите всевечни на света,
и шепне кървавите си закани,
притисната от каменни титани
и бремето на пжстра суета.

През делничните утрини, когато
ридаят в хор фабричните тръби,
тя стене глухо в болката си свята,
познала горестите на тжлпата
и бурята на утрешни борби.

По нея се усмихват в колесници
престжпници, пигмеи и царе,
а дните в едноцветни вжрволици
отлитат, като непознати птици,
над нейното нестихващо море.

Но дебне улицата със закана,
настржхнала подобно огнен змей,
прикрила пламъците на вулкана,
при пжрви зов на празнична камбана,
готова лавата си да разлей.